

СПШР КАТО МОРСКИ ФАР НА ЖИВОТА И СМЪРТТА

от Фелипе Ланес, 33°

EXORDIUM (лат. въведение)

Животът и смъртта са две страни на една и съща монета, която пее агонията (?). Всеки човек има много изменчиви обстоятелства и ситуации през своя живот и научава, че ако това работи добре, то ще бъде така за негово добро, а ако не – за негова сметка. Материалните блага са ефимерни и единствено добродетелта възтържествува. Тази лекция се стреми да разкрие, в посока към силната и ярка чистота на Стария и Приет Шотландски Ритуал (СПШР), какви са отличителните белези на човешката природа, която се разкрива от "хумуса" или калта, до царството на духа, до близостта на смъртта (Екхард Толе) и как с помощта на СПШР – верен водач към поведенческото, вирее духът върху тор, хумус, което е сома.

Можете да прочетете в диалога за защитата на Сократ: "Ние имаме добра надежда до смъртта и признаваме като нещо реално, че няма зло за добрия човек докато той живее или умира". Масоните като цяло и онези, които практикуват Шотландския Ритуал в частност, могат да приложат сократовското твърдение; Ние ще живеем в щастие, ще се наслаждаваме на братска любов и ще пристигнем "последния час на последния ден на живота и насладата" и ще умрем щастливи, с вяра във Великия Архитект на Вселената и надежда в Небесната Ложа.

Великият финландски романист Мика Валтари (1908-1979г.) в своя роман в жанра историческа белетристика "Синухе, египтянинът" описва посвещаването на човека на вярата и дразненето по отношение на невярващите. Масонското посвещение носи ключовете; ритуалът е фарът, който сочи в посока на търсенето, което е индивидуално и ще бъде уважено от всички Франкмасони.

Масонът е един търсещ човек, той търси, но не се съмнява, той разграничава. На посветителската пътека има един количествен скок на сигурността, което е светлината, до която Масоните достигат скоро. Цялото човечество ще получи просветление, както показват проведените изследвания на преживяванията на прага на смъртта (ППС).

Нека не забравяме, във всеки случай, максимата (?) на Ефес Хераклит (544 - 484 г. пр. Хр.) "тъмнината" обаче в някои специфични аспекти е изразена толкова ясно (?): "Ако вие търсите истината, бъдете готови за неочакваното, защото е трудно да се открие и е неочаквана когато я откриете".

ФАРЪТ

СПШР съдържа в своите 33 степени подходящи учения, водещи до индивидуално и колективно човешко съвършенство. Необходимите насоки за поведение, правилната посока на жизнения път, който трябва да се следва, за да се достигне целта на всеки нов етап.

Фаровете на брега предоставят на моряците светлинните и звукови сигнали от които се нуждаят. За успеха на пътуването е необходимо човек да ги възприеме и да ги разтълкува; за да направим това ние очевидно трябва да бъдем в близост до фара, за да уловим такива сигнали. Пътят, по който СПШР води е белязан с указания и напредва към една непрекословна любов и към по-големи умствени градиенти на светлината.

Очевидно е, че условието за близост е задължително, както се случва в сравнението с фаровете и моряците. Пламъкът на любовта гори и ключовете на посвещението се намират в литургическата практика на ритуала. Човек може да бъде "специалист" по масонските ритуали без да е посветен. Можете ли да си представите сомелиер, който никога не е опитвал вино? Начетеността и мъдростта не проявяват тенденцията да се съчетават в едно и също лице. Едновременната им поява е изключение.

Вярно е, че Учителят от Назарет е казал: "Аз съм пътят, истината и живота" (Йоан 14:6), но не твърди, че е единственият път или че (той) ще преследва онези, които следват други пътеки. Заратустра, Махавайга (Махавира? - бел. прев.), Мойсей, Кришна, Буда, Лао Дзъ, - с.а.с. - Мохамед (Саллаллаху алайхи уасаллам) ... не са (ли) също други пътища? Пътеките, които водят до божеството са безброй. Величието и успеха на СПШР се състои в това, че той обединява. Вие

разполагате с едно *тук и сега!* Както фаровете също изпращат сетивни сигнали, които достигат дори до атеисти, които се приближават към него, даже ако те са като Артур Шопенхауер (1778-1860г.) с дълги идеи и къса коса!

Пътуването минава през много пристанища и с любов би следвало да напълним куфарите за да се отправим на това пътуване, което на базата на нетрайния Запад (?) ще ни вземе за да ни доведе до Небесната Ложа. Както Хорхе Манрике (1440-1478г.) казва: "Ние започваме с раждането си / вървим докато сме живи, / и пристигахме / докато умираме;" "/ така че когато умрем / ние си почиваме" но факелът ще премине в други ръце и Франкмасонството ще продължи да работи за да умножава знанието, да разпространява идеи и да избягва суеверието. Както се казва в посланието на европейския химн, всички милиони хора са братя и СПШР разполага с пространство да си сътрудничим за освобождаването на човечеството и премахването на несправедливостта и привилегиите.

Трудна работа е да се противопоставяш на прекомерните амбиции и алчност; тиранията няма да бъде укротена лесно. Пътуването е дълго, но има много етапи. Думата "meta" означава "към" и на всеки етап съществува цел. Франкмасонството е кораба, който отплава, а ритуалът - фара, който осветява пътеката на доброто. Ние не трябва да бъркаме целта със средството. В "Неправоверен и забравен" това е много добре изразено; с кораба ние пътуване по морето към нашето местоназначение. Корабът е средство за търсене на него не свършва света (?). Съзнанието не е истинската действителност, а един прозорец, чрез който да усетим интуитивно когато съществува "от другата страна" на нас (?).

По време на пътуването към вашата дестинация, както по време на пътуването до Итака на Константин Кавафис (1863-1933г.) "Никога не прибързвайте. За предпочитане е (то) да трае години, така че да сте възрастен, когато достигнете острова ... И вече помъдрял и толкова изпълнен с опит, вече сте разбрали какво имат предвид Итакчаните".

ЖИВОТЪТ

Която и испанска културна медия да попитате "Какво представлява живота?", вероятно ще получите отговора да излезете от това затруднение, като си припомните монолога на Сигизмунд: "Какво е живота? Едно безумие. / Какво е живота? Една измислица, / че целият живот е един сън, / а сънищата, сънищата са ... Има такива, които се опитват да властват, / виждайки, че човек трябва да се събуди / в съня на смъртта?" Природата представя материята на различни етапи и нивото на организация, което дава избор (?) на живота е много сложно. Хранене, растеж, взаимоотношения и еволюция са думи, които се използват за да се даде определение на живота. Вирусите притежават всички тези отличителни белези и възможността да кристализират като минерали. Техния живот, ако го приемем за такъв, не е автономен, той зависи от гостоприемника, който ги приютава, и който трябва задължително да бъде на високо равнище в организационно отношение.

Раждане, израстване, възпроизвеждане и смърт, такава душевна нищета! В науката, антропоцентрично, ние сме запазили привилегировано място за човечеството. Слагаме на върха на еволюционната пирамида човека, притежател на земята и всички живи същества. Ние трябва да помним писмото от индианския Вожд Сиатъл (1786-1866г.), една истинска екологична поема, с нейното централно послание, което гласи, че земята не е на човека, а точно обратното.

В търсенето на извънземен живот, програмата CETI (SETI - Search for Extra Terrestrial Intelligence - Търсене на извънземен разум - бел. прев.) не е постигнала никакви категорични резултати. Получените електромагнитни сигнали с предполагаеми кодировки се оказват безрезултатни до този момент. Две любопитни хипотези са предложени за нашия земен живот в космоса (?). Така наречената "хипотеза за джунглата" твърди, че земята би могла да е като един мравуняк в девствената гора. Мравките биха си живели в своята среда без изобщо някога да виждат човек. В необятността на вселената хората или ще контактуват с други извънземни същества (?). "Хипотезата за зоологическа градина" е дори още по-печална, защото ни кара да смятаме, че ние, хората, сме като животни в нашите зоологически градини, клетки и терариуми, бидейки наблюдавани от други създания, които ние не сме в състояние да възприемем.

Ксавие Биша (1771-1802г.), един бележит лекар, който работи, живее и умира в парижката болница Hotel-Dieu в края на 18-ти век и който съумява да даде тласък на науката и философията в своя кратък живот, внезапно прекъснат от инфекциозни агенти (трепонемии и бацили), и да ни

остави много важни произведения като: "Recherches physiologiques sur la vie et la mort", "Anatomie Générale", Appliquée à physiologie et to the Médecine" (?) and the "Traité des membranes", чиито достойнства са признати от научната общественост, по-късните философи-рационалисти и великия майстор на експерименталната медицина Клод Бернар (1813-1878г.), който (се) обявява (за) негов интелектуален длъжник.

Животът би бил според Биша "Наборът от функции, които се противопоставят на смъртта" а (относно) човешкото тяло (той) е първия в западния свят, който разбира и разяснява, че ние сме устроени чрез повторението на едни и същи тъкани, които съставляват множеството наши органи и анатомични структури. Вярно е, че в Яджур-Веда, за която се счита, че е разкрита от Бог Брахма преди четири хиляди години, (се) описва тъканния състав на организма; но оригиналите на така наречената "Веда на дълголетието", написани на санскрит и преведени на езика хинди са познати на Биша, чието прозрение е било правилно, без да използва микроскопа! Ето защо то е от изключителен характер.

Аз обсъдих тези неща по един освободен и закачлив начин с една от моите сестри, която има две висши научни степени, голямо количество здрав разум и която е пълен позитивист. По време на тези разговори се появи учението за герминативната плазма на Август Вайсман (1834-1914г.) или прочутия "Elan Vital" (фр. жизнена сила - бел. прев.) на Анри-Луи Бергсон (1859-1941г.) но моята сестра неизменно завършваше с цитиране (?) на периодичната таблица на химичните елементи. А аз казвам: Ако ние сме само материя, аз ще ти донеса три кг. от останалата пепел от една кремация, ти ги издухай и ще ми осигуриш още една сестра! СПШР приема съществуването на безсмъртната човешка душа и това е, без съмнение, едно изключително събитие. Но ние нямаме претенциите да го докажем научно, защото изключителните факти изискват също така изключителни доказателства. Използвайки същата аргументация, вие трябва да приемете, че отричането също така ще се нуждае от изключителни доказателства, които някой е бил в състояние да предостави (?).

Известните Кирлианови апарати фотографират електромагнитните полета. Естествени физически явления, с които представите за аурата и така нареченото астрално тяло могат да бъдат разбрани. Ние помним изненадата предизвикана от Кирлиановите снимки на двете листа от едно дърво. Липсващият образ на парчето скъсано (от ?) листа на втората снимка се дължи на влага, йонизация и са използвани същите стъклени плаки (?), като внимателно се придържа повредения лист в първоначалното положение.

Тялото или сома на хората, дори и по-малко развитото, е изключително сложно. Още веднъж се потвърждава първото твърдение на "Смарагдовата плоча", което гласи "каквото горе, такова е и долу; каквото долу, такова е и горе" (и) е закон или принцип на съответствието от Хермес. В сложните ултрамикроскопични не са открити "съществени" компоненти, които многобройните учения и позитивни религии да обясняват подробно; също толкова припокриващи се както слоевете на лука, пропити, оплодени или разпръснати; със само един (макроскопичен корпорализъм ?), два, три, седем или множество компонента, всеки от които има различна дестинация (?).

Древните египтяни полагат основите на един троен организъм, образуващ тялото или "ХАТ", което бива балсамирано, духът "КА" или вместилището за подкрепа на душата или "БА", която е единствената напълно нетленна и безсмъртна част. Египетската книга на мъртвите продължава с многословни обяснения относно съхранението посредством балсамиране, пътуване през Царството на Мъртвите и няколко препоръки. През 8-ми век монахът Пдмасабхава написва Бардо Тодол известна като "Тибетска книга на мъртвите", която обяснява "междинното състояние", в което човек чака ново прераждане.

Платон (427-347г. пр. Хр.) описва съществуването на една душа свързана с божеството наречена "разумна" и разположена в мозъка, друга "раздразнителна" разположена в сърцето и още една "привлекателна" в черния дроб.

Други концепции могат да бъдат научени чрез изучаване на Ведите, на Тао Те Кинг, Авеста, Библията, Корана, 2-та книга на Нефи или Учението и Мормонските завети, Строфите ? на Дзян от теософията (?) и т.н.

Епифизата, загадъчното "трето око" престана да бъде медицинска загадка. При земноводните животни (тя) се намира под кожата на теменната кост и има фоторецептори, които

предават информация на съседните клетки, секретират мелатонин, който участва в промените на цвета на кожата, давайки възможност за обусловена от околната среда мимикрия. В човека светлинната информация от ретиналните фоторецептори, и мелатонина, отделян в епифизата, регулира циркадните ритми посредством интервенция в така наречените "часовникови гени" от значение показано при сексуалните функции и възстановяването на статуквото при случаи на "джет лаг - неразположение, предизвикано от смяната на часовите пояси след продължително пътуване с реактивен самолет" е изучавал (?) ролята на мелатонина в ембрионалното развитие и е бил осъществен чрез осигуряване регулирането на циркадните ритми на слепи хора. Езотерично се счита за важен поведенчески център на душата. Точка на връзка с 6-та чакра на индусите в областта на короната или 7-та чакра на теософа в пряка връзка с божественото. От научна гледна точка, обаче, тя е просто още една ендокринна жлеза!

Практикуването на СПШР по време на младите и на зрелите години от живота преминава изпълнено с любов и щастие, и съвсем не като една "долина на сълзите". Човек работи с праведност и преданост и се наслаждава на неоченимото братство и подкрепа на институцията. Животът бива оценяван справедливо, без да се изкривява действителността, възприемайки го такъв, какъвто е и отдалечавайки се от прекомерно оптимистичните или песимистични съдбоносни оценки. Вие се научавате да поставяте приоритети на ежедневните задачи и да бъдете добър властелин на своите собствени мисли. Спомнете си, в тази връзка, израза на Скарлет О'Хара в "Отнесени от вихъра": - Ще помисля за това утре! Ние забравяме, че можем да избираме какво да мислим във всеки момент и в коя посока искаме да гледаме. Защо не избираме, когато можем, щастливи и позитивни мисли? Нека прогоним тъгата и страшните и ненужни опасения. Да се опитаме да живеем щастливо! И както СПШР казва "На старини, като майстори, ние можем да се насладим на блаженството, което ни предоставя един добре оползотворен живот и да издъхнем с надеждата за едно славно безсмъртие".

В своя диалог "за остаряването" Цицерон разяснява много добре четирите основни оплаквания отправяни от по-възрастните: 1-во загубата на работа с изключването (им) от активния живот. 2-ро загубата на сила и появата на болести. 3-то липсата на наслада от удоволствията на живота и особено затихването на сексуалността и 4-то страхът от смъртта, която се приближава все повече и повече. Всичко това трябва да се обмисли с ясен ум, една прецизно изпитание с възможности за реализиране на техните собствени решения.

Безразсъдното и равнодушно отношение е отказ от тези необходими действия, когато за вас е дошло време да изпълните своите желания и планове за бъдещето. Отлагането на тези решения, свързани с вашата собствена старост ще стане причина други хора да ви заместят и да решават вместо вас, в зависимост от това, кое изглежда подходящо за тях; иска ми се онова, което те решат за нас да не бъде в наша вреда.

Това е много ясно изразено в края на каноничното Евангелие на Св. Йоан: "Истина ти казвам: когато беше по-млад, сам се опасваше и ходеше, където си щеше; а кога остарееш, ще простреш ръцете си, и друг ще те опаше и поведе, където не щеш" (Йоан 21:18(-19); цит. по БПБ - бел. прев.). Също добре познато и следвано в ислямския свят е твърдението на пророка Мохамед - "по-велик от хората, по-малко от Аллах (?), (който) казва:" възползвай се от пет неща, преди да са дошли други пет: "от живота преди смъртта, от здравето преди болестта, от свободното време преди заетостта, от младостта си преди старостта и от богатството преди бедността."

Масоните не се страхуват от смъртта и се чувстват като поета Хорхе Манрике (1440-1478 г.), когато той изрежда в своите стихове: "ние започваме с раждането си / вървим докато сме живи, / и пристигахме / докато умираме; / така че когато умрем / ние си почиваме". Масоните, като разумни хора, отхвърлят "терапевтичната жестокост" и не я искат за себе си или за другите. Дистаназията (изкуствено удължаване живота на умирация - бел. прев.) е винаги едно помрачение защото: човекът (да) иска да живее / когато Бог иска той да умре, / е лудост.

Аз мисля, че човек не би трябвало да желае смъртта, още по-малко да флиртува с идеята за самоубийство и намирам елемент на егоизъм във възвишените стихове на някои испански мистици (като?) Св. Тереза де Хесус (1515-1582г.) - Ела сладка смърт, / умираването идва леко, / да умра защото аз не умирам (?) или Свети Йоан Кръстни (1542-1591г.) - избави ме от тази смърт / Боже мой и дай ми живот, / не ме дръж спянат / в този клуп толкова силно, / виж как се мъча да те видя / и така се надявам / да умра защото аз не умирам (?).

Някои анонимни масонски стихове от същия Испански златен век звучат много по-масонски: Ти не е нужно да ми даваш, защото аз те обичам, / защото това, на което се надявам няма да чака, / също както аз те обичам аз бих те обичал (?). Колко любов има във всичко това! Но това е любов към Бога. А към нашите събратя хората? При нашия западен съсед (?) любовта е любов към Бога. Каква разлика съществува с Махаяна Будизма! Любовта и състраданието към другите е толкова силно в бодхисатва (сатва = живо същество и бодхи = кандидат за просвещение) висшестоящи създания, които могат вече да влязат в Нирвана, като най-накрая (са) загасили своята индивидуална душа, обаче чрез любовта са избрали свободно да се върнат, за да се преродят и да помогнат на други хора, които са се забавили в своята еволюция.

Очистена за любовта от нейните толкова човешки, егоистичен нюанси е целта на СПШР. Древните посветителски школи са ни завещали тази цел, която ще бъде предадена и на Франкмасонството от бъдещето. Максимата от VI век пр. Хр., (която) се приписва на философа Биас от Приена, един от седемте мъдреци на Гърция: "повечето хора са лоши", би следвало да се пренапише по следния начин "по-голямата част от човечеството са егоисти" (?).

Един познавач на човешката природа, какъвто е Блез Паскал (1623-1662г.), в своето "Pensées sur et autres sujets religion" (фр. "Мисли върху религията и други теми" - бел. прев.) прилага, с цялото свое доброжелателство тези чувства на човешки егоизъм към своята известна отдаденост на съществуването на Бог, показвайки ни, че вярата в Бог е един безопасен избор, който носи печалби, без да причинява загуби.

Шотландският масон е отдал своята вяра на Великия Архитект на Вселената, със щедро, (а) не утилитарно отношение, честност, вяроност, праведност и отдаденост на СПШР и няма от какво да се бои, жив или мъртъв, знаейки, както Хорхе Манрике казва, че ние ще бъдем "зеленчука на вековете" (?) и освен това, защо не? С добронамерената мисъл на Хосе Зорила (1817-1893г.): "повече е справедливо; Ето я / печално известната вселена / която ми отваря чистилището / един момент на покаяние / е Богът на милосърдието / Богът на Хуан Тенорио".

Смъртта накрая ще бъде неизбежна и (е) необходимо да помним твърдението на Хераклит от Ефес (544-484г. пр. Хр.): "Всичко идва по мярка и по мярка угасва" (?).

СМЪРТТА

Трима лоши другари от Атина, Мелито, Анито и Ликон, не убиват във физическия смисъл майстора Сократ, но стават причина за неговата смърт с техните клеветнически обвинения. И тримата понасят последствията от неговото опозоряване и умират от насилствена смърт. Ние знаем със сигурност, че Мелито е убит с камъни от самите атиняни като клеветник. Би следвало често да препрочитаме "Апология на Сократ", защото с нейната рационална логика тя изяснява трудната ситуация, пред която сме изправени: смъртта.

Това, казва Сократ, може да е най-доброто от всичко за хората и въпреки това те се страхуват от нея, сякаш се знае, че тя е най-голямата от всички злини. Всички ще се съгласят, че ние не трябва да твърдим нещо, без да сме сигурни и (че) "смъртта е едно от две неща (-) или нищо, или преминаване на друго място, за което ние не знаем дали то ще е добро или лошо," (?) ни призовава Платон като следствие от този диалог да предпочетем добродетелта, да размишляваме върху истината и начина за постигане на най-голямото възможно съвършенство и да не посвещаваме усилията си на преследването на почести, власт или богатство.

Вдъхновен от физиологическото определение на живота, предложено от Биша, Клод Бернар ни оставя следната дефиниция на смъртта: "Прекратяване на жизнените функции на тялото в своята цялост, перманентен и необратим режим на поява на явления свързани с трупно разлагане", вярващите биха могли просто да кажат, че това е пълната раздяла между тялото и душата.

Понастоящем диагностицирането на смъртта се основава на проучване на електроенцефалограмата (ЕЕГ) и всяка страна урежда своя граждански кодекс относно времето, през което ЕЕГ трябва да бъде равна и необходимите свидетелства и технически условия за да се установи това.

Понятието смърт в правото е свързано с промяна на състоянието, която разглежда починалия като лице, което не е починало. Сигурната диагностика на смъртта и то в момента, в който тя настъпва е много важна в медико-правна връзка. Това е от значение за криминалните

разследвания; в наказателните дела при установяване на престъпление като посегателство върху или оскверняване на трупове; в гражданското право за наследствено предаване, при благороднически титли, признаване на брачни връзки и т.н. Диагностицирането на смъртта също дава възможност за използване на тялото за осъществяване трансплантация на органи.

Съществуват множество медицински способи за диагностициране състоянието на смърт и (те) се основават на определяне прекратяването на сърдечната пулсация, спирането на циркулаторния поток на дишането, загубата на мускулен тонус и рефлексии. Всъщност, изследването на ЕЕГ е най-малко използвания метод, въпреки че е най-надеждния; Това очевидно е така, защото електроенцефалографи се намират само в главните медицински центрове.

Интерпретирането на знаците, които сочат соматична (телесна - бел. прев.) смърт може да бъде извършено неправилно, което води до неточна диагноза. Тези диагностични грешки могат да станат по-лесно при пациенти, които страдат от каталепсия. Хората не биват вдигнати, за когото това се казва, те никога не са изоставяли живота (?).

Агонията (борбата) представлява период от време, доста различен по продължителност, който води от живота към смъртта. Тя, следователно, е последния етап от живота и съществува един момент в нейния край, белязан с печата на необратимостта. Веднъж преминал този момент човек със сигурност е мъртъв.

Преживяванията близки до смъртта (ПБС) са възстановяването на една по-голяма жизненост от един стадий на агония, в който човек е имал много особени преживявания. Хората, които са имали такова преживяване пазят спомените за това, какво се е случило през този период и в хилядите описани истории има очевидни сходства, които не могат да бъдат обяснени с лоши неврофизиологични показатели причинени от хипоксия (понижено съдържание на кислород в тъканите - бел. прев.), хиперкапния (повишени стойности на въглероден диоксид в кръвта - бел. прев.), медикаменти, наркотични средства и т.н. Платон в "Републиката" припомня един случай, който днес бихме счели за ПБС. Има подобни ситуации в Зохар, или книга на сиянието и много други исторически случаи, от различни времена. В библиографските източници дадени в края на този материал има препратки към множество ПБС проучвания и колекции свързани с актуалното състояние на нещата.

Скептиците, които ги отричат въз основа на различни тълкувания за халюцинации, психопатологични разстройства, желание за известност и много други доводи, които ограничават понякога глупостта (?). Точно обратното, лица, които са имали ПБС обикновено са съдържани и не разказват (за) своите екстракорпорални (извънтелесни - бел. прев.) усещания, докато пътуват през (?) един тунел или тесен проход (Приканвам ви сега да погледнете отново картината "Погребението на Граф Оргаз", която е нарисувана през периода 1586-1588 г.), как те се чувстват облени от светлина и любов, много любов, която други хора откриват с придобиването на телепатични способности или как правят преглед на своя собствен живот посредством ускорено панорамно запаметяване.

ПБС (?) са неоспорима реалност, те съпътстват човечеството от неговото зараждане и се появяват с честота много по-голяма от очакваната. Аз откривам един паралел между проблемите с историите свързани с отричане, и ситуацията, пред която бяхме изправени през периода 1970-1980 г. по отношение на тютюневите канцерогенни ефекти. Тютюневите компании, дистрибутори, търговци и особено пушачите се стремяха да ги опровергават, дори когато клиничните, статистическите и експерименталните данни бяха съкрушителни и не даваха повод за съмнение. Ние имаме голяма нужда да знаем за ПБС, но хората, които злословят срещу тях биха направили добре да поразмишляват върху темата, анализирайки своите убеждения и вероятно да променят своето поведение предвид новополучените познания. Да се убедиш в доктринерските проблеми за доказателство е също толкова трудно, колкото и наказанието в главата на другите (!)!

Спомнете си притчата за богатата и бедния Лазар. Богатият, който не се занимавал с благотворителност, но бил загрижен, най-малкото, за своите петима братя, всичките себелюбиви и алчни за богатство, казал: "не, отче Аврааме, но ако някой от мъртвите отиде при тях, ще се покаят". Авраам отвърнал: "ако Мойсея и пророците не слушат, то и да възкръсне някой от мъртвите, няма да се убедят" (Лука 16, 30-31; Цит. по БПБ - бел. прев.). Това потвърждава, че по въпроси касаещи вярата, други свидетелства не се приемат. В това състояние на "летаргия", както Първите Отци на католическата църква наричат смъртта, това, че си наясно какво ще се случи с

тялото не създава толкова много трудности, колкото разбирането на ПБС или последното преминаване на душата към Небесната Ложа.

Съдбата на физическото тяло е разлагане на всички негови съставни части - вода, газове и твърди остатъци, които се връщат в биосферата. Това може да стане за няколко часа в резултат на кремация, за дни или пък за много години, в зависимост от обстоятелствата. В края на реинтеграцията, атомите, от които сме съставени днес, за в бъдеще ще станат част от други хора, животни, растения, атмосферата, водата в океаните или минералите.

Трупното разлагане може да бъде забавено посредством техники на балсамиране, ситуации на естествено мумифициране както например при тела, които са заровени в пясъка на пустинята, солена среда или при много суха атмосфера. Замразяването може също така да съхрани трупа за определен период, който е възможно да продължи хиляди години. Това не е от особено значение предвид огромната продължителност на геоложкото време, участва на тялото, която е неговото разлагане, неминуемо ще настъпи.

Ние разполагаме със случая на така наречения "човек от Йоци", който е живял през около 3300г. пр. Хр. и чиято замръзнала мумия е открита от двама германски туристи през 1991г. в Йоцталските Алпи, между Италия и Австрия. Изследването на тази мумия допринася за опознаването на живота и навиците през Халколита (Каменно-медната епоха - бел. прев.) и предоставя ценни данни на палеопатологията (наука изучаваща болестните изменения в останките от организми, живели през минали епохи - бел. прев.). Също както толкова много други мумии в музеи, лаборатории или в неизвестни погребения, този процес на разлагане бива спрял само временно.

Движени от желанието за безсмъртие, още от далечното минало, та и до наши дни, хората са се опитвали да съхранят собственото си тяло (от) разрушаване. Така се появяват компании, които пускат трупове или пепелта им във вакуума на космическото пространство или се занимават с консервация в крионни крипти, като това последното бива неправилно приписвано на трупа на Уолт Дисни (1901-1966г.).

При изследването на човешката смърт, явленията, свързани с трупното гниене и техните последици са ни добре известни, когато процесът се развива в обичайните условия за нашата среда. Ситуацията е различна в случаите, които вече споменахме, изключенията (?); при други особени обстоятелства като например потопяване, при което се наблюдава един малко по-различен процес, известен под името "мацерация" (мед. размекване на тъкани поради продължително въздействие на течности - бел. прев.). Други (са) особености(те) (?) на процеса, когато сред причините които довеждат до смърт присъстват интензивни физически упражнения, специфични инфекциозни болести като тетанус, газова гангрена или ситуации, които водят до хиперпирексия (мед. повишаване на телесната температура над 41 градуса по Целзий - бел. прев.) преди смъртта.

След като веднъж е завършил периода на агония ситуацията е с необратим фатален изход, нека бъде ясно, че ПБС вече не могат да възникнат и при нормалните условия на температура и влага настъпват поредица от явления, които започват с така наречените "абиотични явления", които зависят от (?) прекратяването на жизнените функции, както Биша и Клод Бернар казват. Пряко абиотични са плоската ЕЕГ, изчезването на рефлексите (?), спирането на циркулацията, дишането, възбудителните реакции и т.н. Прекъсването на жизнените функции не става едновременно във всички клетки, някои са по устойчиви от други; пилосебацейните фоликули са в състояние да съхранят своята индивидуална жизнеспособност за повече от 24 часа след смъртта.

Последващи абиотични явления са изстиването на тялото, вкочаняването и посиняването (rigor et livor mortis, frigor) със запазване на кутанното изпаряване. Настъпват застъпващи се трансформационни абиотични явления, които са (обособени) в четири последователни периода. Първият е "оцветяването", наречено на цветовете промени, които настъпват в кожата поради оттичането на кръвта, изпаряването и абдоминалното зелено петно, дължащо се на дифузията на жлъчните пигменти. Вторият е "газовият" (в него), бактериалното разпространение и последваща ферментация, които стават причина за натрупването на газове във вътрешните кухини, които деформират трупа. 3-ят наречен "втечняване" може да продължи месеци, през които всички меки части се превръщат в полутечна маса, появяват се летливи амини като кадаверин и путресцин (?) и постепенно започва 4-я период известен като "скелетна редукция" (с) оценъчна продължителност

от порядъка на години, през които персистират твърдите тъкани, като кости и зъби и някои по-издръжливи структури като фибри и еластични ламели на артериите, както и стеблата на космите.

От люлката до гроба; ние знаем, че нашата воля и съгласие да живеем има значение и е съществен елемент за поддържането и издръжката на нашия живот, но не и за избора на раждането или определянето на момента на смъртта, освен в някои ситуации, които са героични и изключват самоубийството. Направлявани от гранитния фар, а именно СПШР, ние можем да видим - както е описано в Откровение на Свети Йоана Богослова - едно ново небе и една нова земя, защото "предишното небе и предишната земя бяха преминали, и морето вече го нямаше. И аз видях светия град Йерусалим, нов, слизащ от Бога, от небето" (Йоан 21:1-2) и тогава пророчеството на Исаия ще се е сбъднало: "И Смъртта ще бъде погълната навеки, и ще отрие Господ Бог сълзите от всички лица, и ще снесе срама от Своя народ" (Исаия 25:8 цит. по БПБ - бел. прев.).

Предизвикателството по този начин се явява въпрос на избор и определяне на приоритети; личното решение и успеха ще бъдат гарантирани от водачите на разума, СПШР и питагоровата препоръка, съдържаща се в неговите последни Златни стихове: "Различавай доброто, обаче и размишлявай над всичко, вземайки като ваша душа кочияш кола до винаги превъзходната причина (?). Веднъж свободен от своята телесна обвивка, ти ще отидеш в неосезаемия етер и ще бъдеш безсмъртен. Един Бог, нетленен Бог, вместо смъртен."

Масонът от Шотландския Ритуал знае всичко това (както) и много повече и поради тази причина няма от какво да се страхува през живота или след смъртта.